

Daarna werden alle bedelaars ingesloten en hunne meerdere of mindere behoeften, naar gelang van ouderdom of aantal kinderen, opgenomen en in 4 klassen verdeeld. De behoeften van den bogenblikkelijken nood heeft er den 23sten dezer maand reeds eene eerste bedeeeling plaats gehad, door middel van kaartjes, waarop voor een zeker geldelijk bedrag eetwaren bij eenen bepaalden winkelier konden worden gehaald.

Het stedelijk bestuur heeft zich ook dadelijk deze lofselijke pogingen ter harte genomen en op den 21sten Januari jl. eene publicatie doen afgaan, dat, van stonde aan, alle bedelarij werd verboden, hetgeen tot heden het beste resultaat heeft opgeleverd.

De commissie houdt zich thans ijverig bezig, middelen te beramen, om hen, die werken kunnen, werk te verschaffen, hetgeen het hoofddoel tevens dezer onderscheiding zal uitmaken.

Ingezonden stukken.

Over het departement van buitenlandse zaken.

Onder bovenstaand opschrift levert het ministeriële tijdschrift, *Le Portefeuille, Revue diplomatique*, een artikel, hetwelk ook voor ons veel behartigingwaardig bevat. In Nederland toch schijnt dit departement als zoo onbeduidend te worden beschouwd, dat het geen hooger oeffening van politieke opleiding en ervaring, geschikt gezacht wordt, om het te bestuderen. Mogen de aanmerkingen van het Fransche tijdschrift, om onze Staten-Generaal, — die geronken zijn, om de nationale behoeften te behartigen en voor de staats — opmerksaam te maken op het ernstig gevaar, hetwelk er in gelegeft is wanneer het bestuur der buitenlandse zaken zich in ongeschikte handen bevindt, zoo zal ik mij overvloedig belooven te betrekken, besteed aan de mededeeling van de artikelen inhoud des bovengemelden tijdschrifts.

Le Portefeuille, derhalve, stelt zich ter beknopte beschouwing voor:

«*Wat is de diplomatie in het algemeen? — Wat was en wat is zij in Frankrijk? — Hoe is zij georganiseerd? is zij het? — Neen: vinder alle staats-voorbereidingen, die zij oplevert, hetwelk is het? — Voorbeelden. — Misbruiken. Lanquiditeits der noodwendige hervormingen, en conclusie aan de Kamers onderwerpen.*»

De wetenschap, — zoo begint alsdan het gemelde tijdschrift — de wetenschap der verschillende belangen der volken, welke de betrekkingen der volken onderling regelen, heeft ten allen tijde bestaan. De benaming *diplomatie* is nieuw, maar de zaak, welke zij aanduidt, is het niet. «Al de natien — zegt MONTESQUIEU — hebben een volkenregt en zullen er een hebben; zij zenden en ontvangen gezantschappen, zij kennen regten van oorlog en van vrede; alles is, dat het volkenregt niet altoos op de ware beginselen gegrond is. Bij al de natien bestond er een natuurregt, de zwakken had de sterken verbindende, en de onafhankelijkheid der kleine volken tegen de heerschzucht der groote heerschende. Daar de rechtsaandacht der natien van haren maatschappij afhangt, is het belang van de natien om de wetenschap der volken te bestuderen.»

en noodwendig de studie van dat regt is, om de, hetzij oude, hetzij nieuwe, betrekkingen der natien met juistheid te beoordeelen. Deze beoordeeling, echter, is niet dit regt, maar de wetenschap te behandelen; en gewaagden wij van het volkenregt, zoo geschiedde het om te gaan over het regt, die het, in Frankrijks naam, moeten toepassen, dat is, van het ministerie van buitenlandse zaken.

Alzaten te onderzoeken of dezelfde hedendaagsche harigting standthoudende de behoeften van het tegenwoordige en van de toekomst, laat ons eenen vlugtigen blik werpen op dezelfde verleden.

De eerste buitenlandse onderhandelingen, welke Frankrijk een wezenlijk voordeel bezorgden, dagteekende van KARL V. Deze vorst was, hebbendij genadig, om op vreedzamen weg de droevige gevolgen van de kampaan te herstellen. Later, besloot zom, op den raad van PHILIPPE DE COMMINES,

de onderhandelingen te doen voreen door gevolmagtigden.

In 1560, onder HENDRIK II, ten gevolge van het vermaarde traktaat van Cateau-Cambreses, stelde eene koninklijke ordonnantie een afzonderlijk ministerie van buitenlandse zaken in; waarvan FLORENCE ROBERTET de eerste directeur was voor de aangelegenheden van den Levant, Spanje, Piemont en Italië. Doch LOEWIJK XIV was, in zeker opzigt, de ware grondlegger der diplomatie. Hij wilde, dat de luister zijner vertegenwoordigers aan de vreemde volken een denkbeeld gave van Frankrijks magt. De geschiedenis heeft roemrijke daden aangeteekend, door welke hij wist te toonen, hoe zeer hij wilde, dat men allerwege het regt en de privilegiën zijner ambassadeurs eerbiedigde.

Na velelei veranderingen heeft de geest der nieuwere maatschappijen het werk van LOEWIJK XIV voltooid, door allengs de belangrijkheid van het departement van buitenlandse zaken te ontwikkelen. De republiek, met hare hervormingen, het keizerrijk en de restauratie-zelve droegen daartoe aanmerkelijk bij. De handhaving van het volkenregt, algemeen erkend, werd de waarborg van den vrede der wereld, en iedere natie moest zich hauden het te schenden uit aanmerking den wanorden, die het onvermijdelijk gevolg dezer schennis zouden zijn. Mogt, echter, zoodanige schennis, ten onzen aanzien plaats hebben, zoo behoort het departement van buitenlandse zaken de beste booordeelaar daarvan te zijn. Doch hoe is de geheele administratie van dat departement, het belangrijke van alle, georganiseerd? Bestaat er eene gevestigde en reglementair bepaalde hiërarchie? Is er eene lijst van orde en bevordering? enz.

Ten huidige dage, vindt men in Frankrijk scholen van rechtsgeleerdheid en geneeskunde, eene normale school welke de kweekschool is van onderwijzers, eene polytechnische school waar zich de ingenieurs en de officieren der geleerde wapenen vormen, eene speciale militaire school voor den generaal staf, de kavallerie en de infanterie, eene school voor de marine en eene centrale school van kunsten en handwerken.

In die verschillende scholen wordt men toegelaten door middel van *concours*, dat is volgens rang van bekwaamheid; na verloop van eenen bepaalden tijd verlaat men dezelve met een diploma, hetwelk aan den kweekeling, naar mate van zijne verdienste, eene welverdiende betrekking waarborgt, met eenen titel, die hem aan het algemeen vertrouwen aanbeveelt; dat alles is regt, regelmatig en een land gelijke het onse waardig. De jongelingen, welke zich voor die verschillende betrekkingen bestemmen, weten vooraf wat zij te doen hebben en wat zij zullen erlangen. De doelmatige toepassing dier beginselen verbindt, op de iunigste wijze, de verschillende instellingen der regering.

Enig en alleen is het departement van buitenlandse zaken, hetwelk de diplomatische zendingen en de consulaten onder zijne directie heeft, verstoken gebleven van alle regelmatige hiërarchie.

Men leeft wel hier en daar enige ordonnantiën aan, maar zij liggen als boggaten op bestoven cartons; niemand staat er acht op en men rakelt ze slechts op wanneer men eens hinderis wil opwerpen of kwellende aansoeken afsnijden wil. Ook kunnen de leden van het departement, wanneer speciale studien

of legatiën, zich niet, kerkens het een of ander examen, doen opnemen. Zij zijn genoodzaakt oeral te gaan aankloppen tot dat eene meewarige hand hen wel wille binnenleiden in die administratie, wier drempel men niet dan met behulp van zeer vermogende bescherming overschrijft. Er bestaat, voor de diplomatische loopbaan, noch *concours*, noch regelmatige middelen van bevordering.

Ziedaar de waarheid! Zij wordt erkend door mannen, zoowel ten dezen het meest bevoegd, als het meest loegedaan aan de regering; en deze waarheid is, een verontwaardigd, dat het reeds vijandig schijnt dezer te spreken, ofschoon alle gevoel van vijandigheid ons geheel vreemd is.

Mogt iemand, echter, deze waarheid ontkennen, wij zouden hem de volgende vragen stellen: Wat moet men doen om rang te nemen onder de leden van de Fransche diplomatie? Welke weg staat open

voor den bekwaame, die toelating wenscht? Welke zijn de bepaalde regelen van bevordering? Waar is de lijst van orde, opgemaakt zoo naar langdurigheid van dienst als naar verdienste? — Nergens.

Men zou nogtans meenen, dat, als het aankomt op de keuze der agenten, die, namens den koning en de regering, onze buitenlandse betrekkingen moeten besturen, voor de handhaving der nationale eer moeten waken, onze regten en belangen moeten beschermen, — men zou nogtans meenen, dat alsdan het gewigt dier roeping dringen moest, om de organisatie der Fransche diplomatie te wijsigen, of, liever, tot stand te brengen.

Nieuwigheden zijn nimmer gevaarlijk wanneer zij de verwezenlijking zijn van eenen algemeenen wensch; en geen nadenkend man van het vak zou aarzelen luide te herhalen, dat er veel te doen is ten behoeve der diplomatische en consulaire dienst.

Om te beginnen met de vrijwillige attachés; — weleer, edellieden van hooge geboorte, werden zij gekozen uit degenen, die aan het hof goed waren gezien; den ambassadeur vergezellende, moesten zij zijne zending meer luister bijzetten, en allerwege den roem der Fransche elegantie en manieren verbreiden. Thans is dit alles veranderd: de diplomatie, ernstiger en praktischer geworden, legt zich minder toe, om in de salons te schitteren, dan wel, om in de kanselarijen te werken (1). Werkzame en kundige ambtenaren hebben de schitterende attachés van vroegeren tijd vervangen. Bij den tegenwoordigen staat van zaken, blijven de vrijwillige attachés in eene valsche verhouding, naardien de minister, bij eenen officiëlen brief, hunne dienst aanneemt, zonder hun voor het vervolg eenige regten toe te kennen. Zulks heeft ten gevolge, dat het meereendeel derzelve, na verloop van eenige jaren, de carrière verlaten, dikwijls op het tijdstip, dat zij, ten gevolge van hunne voorbereidende studien en verkregen ervaring, geschikt zouden zijn, om werkelijk deel te nemen aan de werkzaamheden der internationale politiek. Deze afstredingen veroorzaken eene onophoudelijke vernieuwing in het personeel van het departement en van de gezantschappen. Van daar de wanorde, zoo dikwijls aangewezen in de correspondentie van de hoofden der zendingen. Men begrijpt, inderdaad, dat, wanneer een attaché, na verscheidene jaren van werkzaamheid in eene vreemde residentie, zich niet verder gevorderd ziet dan bij den aanvang, hij liever beproeven wil, om minder onzekere kansen van bevordering te zoeken. Ten gevolge dezer aanhoudende wisselingen, echter, hebben de secretarissen van ambassade, en dikwijls de gezanten-zelve, schier jaarlijks een of twee noviciaten te doen maken aan de nieuw aankomenden. Past het, van de kanselarijen alzo collegiën en van de gezanten meesters van diplomatische pedagogie te maken?

Getroffen van deze bezwaren, stelde de heer van POLIGNAC, toenmaals minister van buitenlandse zaken, aan den koning KARL X, den 25sten april 1830, een meer doelmatig reglement voor, bestemd, om de wijze van toelating tot de politieke loopbaan te bepalen. Het was niet meer noch minder dan de invoering van eene diplomatische school, samen te stellen uit vier en twintig kweekelingen, die bij wijze van *concours* zouden worden toegelaten, met de bestemming, om achtereenvolgens de openvallende plaatsen van betaalde attachés te vervullen. Het is zeer te betreuen, dat de ordonnantie van 1 maart 1830 geen gevolg gaf aan dit ontwerp, hetwelk men, vroeg of laat, genoodzaakt zijn zal weder op te vatten en in uitvoering te brengen.

Met genoegen over wij hier uitdrukkend aan de onpartijdigheid en de wetenschappelijkheid, die de *chefs de division* van het ministerie van buitenlandse zaken kenmerken. Maar dan eens hebben zij eenen jongen diplomaat met ingesproken, als hij zich overwonen vermaarde door de onoverkombare bezwaren der loopbaan. Ongelukkiglijk hebben de meeste genodigde van het departement nooit buiten slaafs gedienst; zij kennen gevolgelijk niet genoegzaam de mogelijkheden van het werk in dezen of geneen wijderden post, en eenigen huiner, bij overlevering

(1) Dit regt, *nata bene*, een Fransche diplomaat van de Fransche diplomatie. Hoe veel meer dus kon men van de Nederlandsche diplomaten mogen verwachten, dat zij geschiktheid bezaten, om in de kanselarijen te werken. Hoe velen zijn in dat geval? Hoe velen leerden werken?

en zonder onderzoek, bepaalde denkbeelden aanne-
mend, maken zich dwaalbegrippen omtrent de be-
hoefden van dese of gene zending, en omtrent de
wijze van leven welke zij oplegt. Deze dwalingen
zouden spoedig verdwijnen, indien de ambtenaren
der bureaux beurtelings buiten 's lands gingen werken,
en omgekeerd. Men zou aldus naauwe betrekkin-
gen tusschen de binnenlandsche en buitenlandsche
dienst vormen, en de vereischten tot doelmatige pligt-
vervulling zouden niet langer worden miskend.

Onder de misbruiken, aan het departement van
buitenlandsche zaken bestaande, noemen wij wijders
de invoering van leden der Kamer van Gedeputeerden
in de diplomatie. Ten spijt van alle hiërarchie,
verlaten achtenswaardige mannen, uit kwalijk begre-
pe e eezucht, nederige betrekkingen, waarin zij nut-
tige diensten zouden kunnen bewijzen, om zich in
eene carrière in te dringen, waarin zij dikwerf te
kort schieten, bijaldien zij er al geene ernstige be-
lemmeringen baren. Overigens is het blijkbaar, dat
als men uit de rangen van het leger, bij voorbeeld
eenen officier van den generalen staf of eenen kolonel
der kavallerie neemt, om er een gevolmachtigd mi-
nister van te maken, — men alsdan een van beide;
zoo hij bekwaam is, het korps benadeelt, waaruit
men hem wegneemt, — of wel, zoo hij onbekwaam
is, het diplomatische ligchaam, waarin hij treedt,
schade toebrengt, terwijl men, in ieder geval ver-
warring brengt in de diplomatische rangorde. Bo-
vendien, welke politieke diensten kunnen mannen,
hoe achtenswaardig overigens ook, bewijzen, die, door-
kneed in geometrie, algebra en afgetrokken weten-
schappen, plotselijk praktische vraagstukken van vol-
kenregt, van administratieve staathuishoudkunde, van
handel en van zeevaart moeten oplossen? Zekerlijk, de
studien, die men aan de polytechnische school of aan die
van St. Cyr maakt, kunnen verdienstelijke ingenieurs
en uitmuntende officieren vormen; maar, in gemoede
het laat zich aanzien, dat zij zeer middelmatige di-
plomaten voortbrengen zullen. En wat wij hier op
zigtens militairen zeiden is toepasselijk op de indrin-
gers van andere vakken, waarvan, echter, velen, met
name de balie en het professoraat, minder verwijderd
zijn van den politichen geest (2). Maar, sinds eeni-
gen jaren, zijn het vooral de officieren van het leger,
die hunne geleerden verlaten voor de diplomatie. En,
echter, bestaan er twee loopbanen, die volstrekt ver-
schillende kundigheden en karakter vorderen, — zoo
zal men niet ontkennen, dat het de militaire en de
diplomatische loopbanen zijn.

Een ander misbruik zijn de verloven, die schier
geregeld gegeven worden vooral aan de diplomaten,
die tevens gedeputeerden zijn. Wij weten wel, dat het
niet ontbreekt aan bekwaame en ijverige secretarissen,
die gedurende de afwezenheid van het hoofd des
gezantschaps, de zaken kunnen waarnemen, — maar
iedereen weet ook, dat deze plaatsvervangers, die
slechts geaccrediteerd zijn bij de ministers van bui-
tenlandsche zaken, zich in zwaarwichtige omstandig-
heden zeer belemmerd zouden vinden, bij gebreke
van genoegzame volmagt. De minste ernstige moei-
jelijkheid zou tevens de positie van den tijdelijken
zaakgelastigde compromitteren, en, hetgeen veel hag-
eliker is, de zekerheid der internationale betrek-
kingen (3).

Eindelijk, zal niemand loochenen, dat het krenkend
is voor de leden van het diplomatische korps, benoe-
mingen te vernemen van ministers en consuls, buiten
het departement gekozen. Deze benoemingen, bij gunst,
verwijderen bekwaame mannen van de loopbaan. Zij
beklagen zich, te recht, dat betrekkingen, die de
belooning van vlijtigen arbeid behoorden te wesen,
ten deel vallen aan wel-ondersteunde begeerten. Dit
is, zegt men, een der gebreken van alle vertegen-

(2) Inzonderheid in Nederland, waar men geen doctor in
de rechtsgeleerdheid en gevolgelyk geen advocaat kan wor-
den zonder behoorlyk een cursus van volkenregt, staatsregt,
staathuishoudkunde, politieke geschiedenis, enz. te heb-
ben gevolgd; terwijl natuurlyk een professor in genoemde
vakken genoegzame kundigheid voor de diplomatie zal hebben.
Voorbeelden hiervan leverden de heeren ALEXANDER en CURTIS.

(3) Dit bezwaar schijnt almede door de Nederlandsche
regering zeer weinig in het oog te worden gehouden. Tel-
kens verneemt men, dat een onzer gezanten met verlof zijnen
post heeft verlaten; en een onzer vrienden verhaalde ons,
dat hij, op zijne reis door Europa, noch te Londen, noch
te Parijs, noch te Wenen, noch te St. Petersburg den
Nederlandschen gezant aanwezig vond.

woordigende regeringsvormen. Is het genoeg, aan
te toonen, dat het kwaad allerwege is, om het nergens
te verbeteren? Of moet men wachten, totdat deze
gelukkige bevoorregten onmetelijke belangen zullen
hebben gecompromitteerd, ten einde de minister, die
hen benoemt, gesmoedzaakt zij hen terug te roepen?
Wij behooren niet ver naar een voorbeeld te zoeken:
de benoeming van den heer BARRET DE JOUY tot consul
op het eiland Mauricius, wakte, twee jaren geleden,
bijna algemeene grieven. Iedereen, ofschoon regt
doende aan de personele hoedanigheden van den
nieuwen consulaire agent, vroeg, welke zijne aan-
spraken waren op eene dergelyke betrekking.

De heer BARRET DE JOUY was, zoo wij wel onderriegt
zijn, een zeer achtenswaardige fabrikant, en niets
meer; maar hij genoot de vriendschap van eenige
hooge personaadjen, en deze, vermoedelyk, werd
hem als bekwaamheid toegerekend. Ten vnuidigen
dage twisten de dagbladen van Londen en Parijs met
elkander, ten gevolge van een verschil, ontstaan over
een punt van etikette tusschen den admiraal DACHES,
bevelhebber van het Engelsche schepschepen in de
Indische zee, en den heer BARRET DE JOUY, consul
van Frankrijk op Mauricius. — Wat denken daarvan
degenen, die bijdroegen tot zijne benoeming?

De constitutionele monarchie heeft aan den vrede
der wereld genoeg panden gegeven, om acht te slaan,
dat die vrede niet werde blootgesteld door ligtvaar-
dige keuze van hare buitenlandsche vertegenwoordigers.

Mogt men althans, bij gebreke van eene diploma-
tische school, welke, naar men zegt, maeijelijc daar
te stellen is, eene commissie benoemen, gelijksoortig
met die, welke de élèves-consuls examineert, te sa-
men gesteld uit mannen van het vak, geroepen om
de kandidaat-diplomaten te ondervragen. Een program-
ma, hebbende de voorwaarden van toelating en voor-
schrijvende de studie der aardrijkskunde, der vreemde
talen, des volkenregts, staatsregts, staathuishoudkunde
en geschiedenis, en gewijst naar gelang der be-
hoefden, zou eene eervolle loopbaan aan alle ambitiën
openen. Door dit middel, zou de regering het de-
partement van buitenlandsche zaken vrijwaren van
ledigloopers, die de bureaux vervullen ten nadeele
van hen, welke ijver en ware kunde nuttig zouden
maken; daardoor zouden alrede onze landgenooten
in den vreemde meer waarborg erlangen voor hun-
ne regtmatige belangen, kundige beoordeelaars der
hun teekomende regten, en sterke beschermers der-
zelve.

Van eene andere zijde, zouden de diplomatische
agenten, de mededinging der gunst niet langer te
vreezen hebbende, zich met meer gerustheid beijve-
ren, om door kunnen arbeid te verwerven wat niet
meer zou worden toegekend dan aan verdienste en
antiensiteit. Aan zodanige hervormingen zou de
Fransche diplomatie spoedig eene vermeerdering van
ahting en invloed te danken hebben. — Het deper-
tement van buitenlandsche zaken en de waardigheid
onzer buitenlandsche vertegenwoordiging zijn innig
betrokken bij de oplossing van dit gewigtig vraagstuk.
Laat ons hopen, dat het eerstdaags in de Kamers zal
worden behandeld. Bijaldien de eerbied, aan de
sovereinen verschuldigd, terugkaatsen moet op houn-
gezanten, zoo kan het land vorderen, dat de mannen,
die het voorwerp zijn van eene zoo groote eere, daar-
aan beantwoorden door kunde, karakter en morele
waardes.

Abvertentiën.

Op den Huisse Dinsdag, vreeled, den
22sten Januarij 1847, voorzien van de
middelen onzer Moeder der H. Kerk, in den
ouderdom van 86 Jaeren en ruim 3 Maanden, de
Hoog Wel Geboren Vrouwe **MARIA CLA-
RIA BARONESSE VAN DELWIG**, Dominiene
van Wijlen, des Heer **BARON VAN BEMMEL
VAN DOORNEBURG**.

G. J. OOSTERIK,
Pastoor.
W. T. DERKSEN, D. Z.
Executeurs.

Op Woensdag den 10den Februarij 1847,
des middags ten 12 ure, zal, ten Raadhui-
ze der Stad **Wageningen**, voor den tijd van
6 Jaer, in te gaan 1 Maart 1847, aan de meestbie-
dende worden verpacht:
Het **HOUDEN VAN DE BANK VAN LEENING**.
Liggende de **Conditiën van heden af ter lezing ter**
Secrétarie van gezagde Stad.

VERPACHTING

Grutterij, Cement- en Lijnmeel-Fabriek.

Men is voornemens, om, op Donderdag den 11den
Februarij aanstaande, des namiddags precies ten vier
ure, te **Zutphen**, in het **Nederlandsche Koffijhuis**,
openbaar te verpachten, voor den tijd van 25
jaren:

Eene komplette en sedert onhengelijke jaren gedre-
vene **GRUTTERIJ, CEMENT- en LIJNMEEL-FABRIEK**, benevens ruime en logeable **WONING**,
voorzien van velelei **GEMAKKEN**, spatieuse **ZOL-
DERS**, afzonderlijken **KEUKEN**, twee **POMPEN**,
twee **OPENE PLAATSEN** en zeer geschikte **STAL-
LING**, uitkomende in eene bijzondere Steeg.

Het Woonhuis met grooten Grutters-Winkel zeer
ter nering staande, in de **Beukestraat**.

Nadere informatiën te bekomen bij den No-
taris **VAN LÖBEN SELS**, te **Zutphen**.
Brieven franco

+++ De beide **WEIDEN**, onder *Meiners-
wijk*, aan den *Grifdijk*, op den 21sten
+ Januarij ingezet, zijn gebragt:
Lo. *De Geerhoek*, ... 1015

Inlichtingen kunnen gevraagd en verhoogingen
gedaan worden ten Kantore van Mr. **W. H. TAAIJ**,
Notaris te **Arnhem**.

De toeslag is bepaald op Donderdag 4 Februarij
1847, des avonds ten 7 ure, in het Logement *de
Arend*, te **Arnhem**.

Bij die gelegenheid zullen, bij inzet en toeslag
worden geveid en verkocht:

Negen ZITPLAATSEN in de Groote Kerk te **Ar-
nhem**, waarender van de beste.

Vijf DITO in de Nieuwe Kerk aldaar.

AANZIENLIJKE HOUTVERKOOPINGEN.

10. Te **Varsseveld**, op **Woensdag** den
17den Februarij 1847, des morgens om 9
uur, door den Notaris **VAN ZUIJDAM**,
van 750 **EIKENBOOMEN**, waaronder zeer
zware, geschikt tot **MOLEN-ASSEN**, **STANDERS** en
OLIE-BANKEN; voorts 50 zware **BEUKEN** en 50
Dito **DENNENBOOMEN**, staande op **Breukelaar-
Boschkapel** en **Wildenbeest**, onder **Varsseveld** en
Sinderen.

20. Te **Aalten**, op **Donderdag** den 18den Februa-
rij 1847, des morgens om 9 uur, door den Notaris
M. F. ROELVINK, van 44 zware **EIKEN** en
460 zware **DENNENBOOMEN**, staande op het **Wol-
fort**, bij **Aalten**.

Aanwijzing te bekomen op gemelde plaatsen
alwaar de lijsten der perceelen ter Visie liggen.

In Huur gevraagd tegen primo Mei

Een klein **BUITENTJE**, van vier **KAMERS**,
KEUKEN, **KELDER**, **ZOLDER** en **HOF**, heeft toe-
schen de Steden **Arnhem** en **Zutphen**. — Adres
franco, Letter **A. Z.**, aan den Heer **W. J. THIE-
ME**, Boekhandelaar te **Zutphen**.

Met 30. Mei aanstaande.

Een fraai en voor **AFFAIRE** zeer
geschikt en aangenaam gelegen
HUIS, te **Zevenaar**, aan den Groo-
ten Weg van **Arnhem** op **Emmerik**. — Informatie
bij den Bakker **W. M. VAN OOPEN**, te **Zevenaar**,
in persoon of met vrachterij brieven.

+++ Bij **H. J. BAKKER**, in de Bakker-
straat, te **Arnhem**, is ontvagen eene
+ ding, beste **SMIDS** en **KAGCHEL-KOLLE**.

+++ In den **Brutvisch**, op de Koornmarkt
+ te **Arnhem**, is geogeed een Koopman met
+ **SAKSISCHE CANARIE-VOGELS**, die zog-
wel bij het licht als bij den dag slaan. Hij vertoe-
dedits welijg dagen.

par **M. M. THALBERG & FRUGT**,
à la Salle du Concert, à **Arnhem**,
Mardi, le 9 Février 1847.

Vient de paraitre la 3e. livr.
Intrigues Dévoilées, ou LOUIS XVII, etc.
Par **GRUAU LE LA BARRE**.
On souscrit chez tous les Libraires solides.

Uitverkogte te Arnhem.
Den 1 Febr. 4 El 3 Palm O Duim: gew. 1 D. gov. O B
Te Amhem, bij **G. A. THIRME**, Boekruiter.